

Sygn. akt I C 2797/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Ewelina Iwanowicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Ostrowska

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2017 roku w Zgierzu na rozprawie

z powództwa **Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G.**

przeciwko **M. K. (1)**

o zapłatę

1. zasądza od M. K. (1) na rzecz Spółdzielczej (...) -Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G. kwotę 29.686,80 (dwadzieścia dziewięć tysięcy sześćset osiemdziesiąt sześć 80/100) złotych z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w skali roku od dnia 31 lipca 2015 roku do dnia zapłaty;
2. nie obciąża pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 2797/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 lipca 2015 roku wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w L. Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo – Kredytowa im. F. S. z siedzibą w G. wniosła o zasądzenie od M. K. (1) kwoty 29.686,80 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 31 lipca 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu powództwa wskazano, że w dniu 27 maja 2013 roku powódka udzieliła pozwanej pożyczki w kwocie 33.000 złotych z zastrzeżeniem odsetek za opóźnienie w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki lub jej raty w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP. Z uwagi na niedokonywanie przez pozwaną spłat rat pożyczkowych powódka po uprzednim wezwaniu do zapłaty wypowiedział pozwanej umowę pożyczki w dniu 29 czerwca 2015 roku, wobec czego nie spłacone dotychczas zadłużenie zostało postawione w stan natychmiastowej wymagalności wraz z należnymi odsetkami i kosztami z upływem okresu wypowiedzenia wskazanego w umowie. Na dochodzoną pozwem kwotę w wysokości 29.686,80 złotych składają się następujące kwoty:

- 27.700,26 złotych tytułem niespłaconego kapitału pożyczki;
- 1.551,62 złote tytułem niezapłaconych odsetek zwykłych umownych;
- 290,31 złotych tytułem niezapłaconych odsetek za opóźnienie naliczanych w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki lub jej raty;
- 144,61 złotych tytułem niezapłaconych opłat.

(pozew k. 2-5)

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 24 sierpnia 2015 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczy Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie uwzględnił roszczenie zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty – k. 6)

W prawidłowo wniesionym sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu. W treści sprzeciwu pozwana nie zakwestionowała dochodzonej kwoty co do wysokości. Przyznała, iż zawarła z powódką umowę pożyczki oraz że w lutym 2015 roku zaprzestała jej spłacania po ustnej propozycji pracownika (...) oddziału (...) zawieszenia spłat rat kredytu ze względu na bardzo zły i wciąż pogarszający się stan zdrowia pozwanej. Dodała, iż wielokrotne rozmowy z kierownikiem (...) placówki (...) zmierzały do zmniejszenia rat kredytu.

(sprzeciw – k. 7-8, k. 13-16)

Na skutek wniesionego przez pozwaną sprzeciwu od nakazu zapłaty Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę według właściwości do Sądu Rejonowego w Z..

(postanowienie – k. 20)

W dniu 25 stycznia 2016 roku do tutejszego Sądu wpłynęło pismo powódki, w którym podtrzymano żądanie pozwu.

(pismo procesowe powódki – k. 26-27v.)

W kolejnym piśmie z 15 czerwca 2016 roku powódka przyznała, iż powódka zwracała się z prośbą o restrukturyzację zadłużenia powołując się na ciężki stan zdrowia. Powódka nie wyrażał jednakże zgody na obniżenie wysokości rat pożyczki. Samo złożenie wniosku o restrukturyzację nie może stanowić okoliczności uzasadniającej całkowite zaprzestanie terminowego regulowania zobowiązań.

(pismo procesowe powódki – k. 61-62)

Na ostatnim terminie rozprawy w dniu 6 lutego 2017 roku w imieniu powódki nikt się nie stawił. Pozwana wniosła o oddalenie powództwa.

(protokół rozprawy z dnia 6.02.2017 r. – k. 116-118; płyta CD z nagraniem 00:00:15-00:00:28; 00:23:30-00:27:03)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 maja 2013 roku pomiędzy Spółdzielczą (...) – Kredytową im. F. S. z siedzibą w G., jako pożyczkodawcą a M. K. (1), która była członkiem Kasy (nr członkowski (...)), jako pożyczkobiorcą została zawarta umowa pożyczki nr (...), na podstawie której (...) udzieliła pozwanej pożyczki konsumpcyjnej w wysokości 33.000 złotych na warunkach określonych umową i regulaminem udzielenia kredytów i pożyczek konsumenckich (...). Umowa została zawarta na okres od 27 maja 2013 roku do 16 maja 2020 roku. Zgodnie z pkt 13 umowy pożyczkobiorca był zobowiązany do spłaty pożyczki wraz z należnymi odsetkami do dnia 16 maja 2020 roku w ratach miesięcznych płatnych bez wezwania w terminach i kwotach wskazanych w harmonogramie spłaty pożyczki, który stanowił załącznik nr 2 do umowy. Pozwana zobowiązana była do spłaty pożyczki wraz z należnymi odsetkami

w 84 ratach po 622,20 złote oraz ostatniej raty w kwocie 622 złote. Roczna stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego wynosiła czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, która na dzień zawarcia umowy wynosiła 18 %. W przypadku zaległości w spłacie pożyczki Pożyczkobiorca był zobowiązany do uiszczenia na rzecz Pożyczkodawcy opłat za czynności windykacyjne, które na dzień zawarcia umowy wynosiły: monit SMS – 1,50 złoty; monit telefoniczny – 9,90 złotych; wezwanie pożyczkobiorcy do zapłaty – 35,00 złotych; zawiadomienie poręczyciela o przeterminowaniu – 35,00 złotych; opłata za czynności windykacji terenowej (wizyta terenowa) – 150,00 złotych. Wysokość opłat i prowizji związanych z udzieleniem i obsługa pożyczki określała Tabela prowizji i opłat dla pożyczek i kredytów stanowiąca załącznik numer 3 do umowy. Z kolei w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki należność z tego tytułu stawała się w dniu następnym należnością przeterminowaną. Kasie przysługiwało prawo do wypowiedzenia umowy pożyczki z 30-dniowym terminem wypowiedzenia i postawienia po upływie okresu wypowiedzenia całej pożyczki wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wymagalności w wypadku stwierdzenia, że warunki udzielenia pożyczki nie zostały dotrzymane, a także w przypadku, gdy Pożyczkobiorca nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności po uprzednim wezwaniu Pożyczkobiorcy listem poleconym do zapłaty zaległych rat w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. Po upływie terminu wypowiedzenia umowa ulegała rozwiązaniu, co oznaczało postawienie pożyczki w stan natychmiastowej wymagalności i konieczność spłaty całości zadłużenia w terminie określonym przez Kasę. Od niespłaconego w całości lub części kapitału, a od dnia wniesienia powództwa od całości zadłużenia, pobierane miały być odsetki według stopy procentowej dla zadłużenia przeterminowanego.

(bezsporne, nadto poświadczona za zgodność z oryginałem kopia umowy pożyczki – k. 33-38, regulamin udzielania kredytów i pożyczek konsumenckich (...) – k. 39-45v., tabela prowizji i opłat – k. 46-47, harmonogram spłaty pożyczki – k. 48-49)

Pozwana uregulowała 19 rat pożyczki w terminach i wysokościach ustalonych w harmonogramie spłat. Potem zaprzestała spłaty zadłużenia.

(bezsporne, nadto wyciąg operacji na koncie za okres od dnia 27.05.2013r. do 06.06.2016 r. – k. 67-80v.)

W dniu 2 marca 2015 roku oraz w dniu 27 marca 2015 roku powódka wystosowała do pozwanej wezwanie do zapłaty zadłużenia wynikającego ze wskazanej umowy pożyczki. Powódka wskazała, iż w przypadku nieuregulowania przez pozwaną zadłużenia w terminie 7 dni od otrzymania pism, powódka zastrzega sobie prawo wypowiedzenia umowy pożyczki i postawienia całego zadłużenia w stan natychmiastowej wykonalności.

(poświadczona za zgodność z oryginałem kopia wezwania do zapłaty – k. 50, poświadczona za zgodność z oryginałem kopia ostatecznego wezwania do zapłaty – k. 52, poświadczona za zgodność z oryginałem kopie dowodów nadania – k. 51,53.)

Pismem z dnia 21 maja 2015 roku, doręczonym pozwanej w dniu 28 maja 2015 roku, powódka wypowiedziała umowę pożyczki z dnia 27 maja 2013 roku wobec zaprzestania terminowej spłaty zobowiązania. Cała kwota niespłaconej części pożyczki wraz z odsetkami stała się wymagalna z upływem 30 dni od doręczenia przedmiotowego pisma pozwanemu.

(bezsporne, nadto poświadczona za zgodność z oryginałem kopia wypowiedzenia umowy z dowodem nadania i odbioru – k. 50- 51v.)

Pomimo wezwań do zapłaty, pozwana do dnia wniesienia pozwu nie zapłaciła powodowi dochodzonej przedmiotowym powództwem kwoty.

(okoliczności bezsporne, nadto wyciąg operacji na koncie M. K. – k. 67-80v.)

M. K. (1) kilkakrotnie za pośrednictwem (...) placówki (...)

im. F. S. w G. zwracała się do pożyczkodawcy z wnioskami o restrukturyzację zadłużenia z powodu złego stanu zdrowia. Wszystkie wnioski powódki o restrukturyzację zadłużenia zostały rozpatrzone przez powódkę negatywnie. Ostatecznie powódka zgodziła się na restrukturyzację zadłużenia pod warunkiem zabezpieczenia spłaty pożyczki przez pozwaną w postaci poręczenia, jednak pozwana nie spełniła tego warunku i nie przedstawiła poręczyciela.

(poświadczone za zgodność z oryginałem kopie pism powoda z 22.01.2015 r., 12.02.2015 r., 16.02.2015 r., 8.04.2015 r. – k. 63-66, kopie dowodów nadania – k. 100-108, zeznania świadka A. K. – k. 113v.)

Pozwana ma 72 lata, prowadzi gospodarstwo domowe samotnie. Utrzymuje się z emerytury w wysokości 1.248 złotych. Na jej stałe koszty utrzymania składa się czynsz za mieszkanie w wysokości 400 złotych, koszty leków w wysokości 400-500 złotych, opłaty za energię elektryczną w wysokości 87 złotych i opłata za gaz w wysokości 45 złotych. Pozwana leczy się z powodu migotania przedsionków, niewydolności serca, zaburzeń depresyjnych nawracających, zapalenia żył i zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa. Bierze leki nasercowe.

(protokół rozprawy z 6.02.2017 r. – k. 117 00:16:28-00:21:06, płyta CD – k. 118v.)

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd oparł się na powołanych dowodach uznając je za wiarygodne.

Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom pozwanej M. K. (1) w zakresie w jakim twierdziła, że nie miała obowiązku dokonywania spłat rat pożyczki w okresie rozpatrywania złożonych przez nią wniosków o restrukturyzację zadłużenia. Niewiarygodne były także twierdzenia pozwanej, iż pracownik oddziału (...) odmówił przyjęcia od niej wpłaty na poczet przedmiotowej należności. Relacje pozwanej nie znalazły potwierdzenia

w pozostałym materiale dowodowym w postaci zeznań świadka i dokumentów prywatnych zaoferowanych przez powódkę. Relacje pozwanej były nadto niespójne, bowiem z jednej strony powódka twierdziła, że zaprzestała spłaty pożyczki, bez racjonalnego wytłumaczenia takiej sytuacji, a z drugiej strony przyznała, że nie otrzymała żadnego pisma od powoda, które w jakikolwiek sposób zwalniałoby ją ze spłaty zobowiązania. Nadto nie zasługiwały na uwzględnienie twierdzenia powódki o nieotrzymaniu przez nią decyzji w przedmiocie jej wniosków o restrukturyzację zadłużenia, oświadczenia o wypowiedzeniu umowy i wezwań do zapłaty, bowiem powód przedstawił dowody ich nadania na adres powódki, a w przypadku wypowiedzenia umowy także zwrotne potwierdzenie odbioru z własnoręcznym podpisem pozwanej. Przy czym, pozwana przyznała, iż jej adres zamieszkania nie zmienił się od momentu zawarcia umowy pożyczki. Brak jest również jakiegokolwiek dowodu na potwierdzenie twierdzeń pozwanej, jakoby przedstawiła powódcie kandydata na poręczyciela, a pomimo to nie uzyskała odpowiedzi na wniosek o obniżenie rat. Na walor wiarygodności zasługiwały zeznania pozwanej jedynie w tym zakresie, w jakim opisywała swoją sytuację życiową i majątkową. Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby kwestionować relacje w tym zakresie, które były spójne i spontaniczne.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W rozpatrywanej sprawie strona powodowa dochodziła roszczenia z tytułu umowy pożyczki. Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, w zależności od woli stron, może być umową odpłatną, bądź nieodpłatną.

W niniejszej sprawie zważywszy na datę zawarcia umowy a także kwotę udzielonej pozwanej pożyczki, zastosowanie znajdowały nadto przepisy ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U. 2001 r., nr 100, poz. 1081). Zgodnie bowiem

z art. 2 ust. 3 ustawę stosuje się także do umów, na mocy których spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia swojemu członkowi kredytu w celu bezpośrednio niezwiązanym z działalnością gospodarczą.

Bezspornym pozostawało w sprawie, że pomiędzy stronami zawarta została umowa, na podstawie której strona powodowa udzieliła pozwanej pożyczki w wysokości 33.000 złotych na okres od 27 maja 2013 roku do 16 maja 2020 roku. Bezspornym pozostawało także, że należność miała być płacona w ratach o wysokości i terminach ustalonych w harmonogramie spłat. Pozwana nie kwestionowała treści umowy pożyczki a także stanowiących jej integralną część Regulaminu udzielania kredytów i pożyczek konsumenckich Spółdzielczej (...) oraz Tabeli Prowizji i Cennika Opłat. Pozwana została przyjęta w poczet członków Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej im. F. S. w G. (nr członkowski (...)), a przystępując do Kasy zobowiązała się do przestrzegania statutu Kasy, regulaminów a także uchwał i postanowień władz statutowych. Pozwana zobowiązana była do spłaty pożyczki wraz z należnymi odsetkami w 84 ratach po 622,20 złote oraz ostatniej raty w kwocie 622 złote.

W myśl pkt 31 umowy pożyczki Nr (...) powódka uprawniona była do wypowiedzenia umowy z 30-dniowym terminem wypowiedzenia równocześnie z postawieniem całej pożyczki wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wymagalności w przypadku stwierdzenia, że warunki udzielenia pożyczki nie zostały dotrzymane, a także w przypadku, gdy pożyczkobiorca nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat pożyczki, za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy listem poleconym do zapłaty zaległych rat w terminie nie krótszym niż 7 dni pod rygorem wypowiedzenia umowy. Według art. 14 ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim, jeżeli konsument nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, kredytodawca może wypowiedzieć umowę po uprzednim wezwaniu konsumenta, w trybie określonym w umowie kredytowej, do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. Termin wypowiedzenia umowy nie może być krótszy niż 30 dni.

Z uwagi na wysokość zadłużenia istniejącego na dzień wypowiedzenia umowy, jak również przedłożenie dwukrotnych wezwań pozwanej do zapłaty poprzedzających pisemne wypowiedzenie umowy, wypowiedzenie to uznać należało za skuteczne w świetle zarówno postanowień ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim jak i odpowiadającej treści postanowień pkt 31 umowy pożyczki.

Jak wynika z treści umowy z dnia 27 maja 2013 roku pozwana zobowiązana była do spłaty pożyczki w miesięcznych równych ratach, ale po spłaceniu 19 rat pożyczki zaprzestała jej dalszej spłaty, co sama przyznała zarówno w sprzeciwie od nakazu zapłaty jak i w toku przesłuchania. Oprocentowanie pożyczki było pozwanej znane, przedmiotowa umowa zawierała także opis konsekwencji wynikających z nieterminowego spłacania pożyczki, a mianowicie w przypadku nieterminowej spłaty strona powodowa była uprawniona do naliczania odsetek od przeterminowanej kwoty w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, co wynika z punktu 23 umowy pożyczki, jak również z postanowień § 24 Regulaminu udzielania kredytów i pożyczek konsumenckich Spółdzielczej (...), który stanowił integralną część umowy.

Strona powodowa poza umową i Regulaminem udzielania pożyczek i kredytów oraz Tabelą Opłat i Prowizji przedstawiła szereg dokumentów, które w ocenie Sądu tworzą spójny obraz w zakresie stosunków łączących strony. Powódka przedstawiła m.in. zestawienie operacji na koncie pozwanej, z których wynika przede wszystkim ilość i wysokość spłaconych rat, jak również wysokość zadłużenia.

Nadto strona powodowa przedłożyła dowody podejmowanych wobec pozwanej czynności windykacyjnych w postaci kierowanych wezwań do zapłaty, za które powódka naliczyła opłaty stosownie do treści umowy pożyczkowej i Tabeli opłat i prowizji.

Mając na względzie, że pozwana przyznała fakt zawarcia umowy i zaprzestania regulowania spłaty rat pożyczki w umownej wysokości od stycznia 2015 roku oraz z uwagi na niekwestionowanie przez nią wysokości dochodzonej należności, Sąd w punkcie 1. wyroku uwzględnił powództwo w całości oraz odsetki od żądanej kwoty.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek Sąd oparł na przepisie art. 481 § 1 i § k.c. Biorąc pod uwagę, że strony zastrzegły w umowie odsetki od niespłaconego w całości lub części kapitału, a od dnia wniesienia pozwu od całości zadłużenia, w wysokości uchwalonej w danym okresie przez Zarząd (...) im (...) w G., jednak nie wyższej niż czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP, sąd zasądził odsetki w umówionej wysokości od całości zadłużenia. Przy czym, aktualnie wysokość tychże odsetek nie przekracza odsetek maksymalnych za opóźnienie (art. 481 § 2¹ i § 2² k.c.).

Dodać przy tym należało, iż podjęcie przez pozwaną ponad dwa lata temu czynności zmierzających do restrukturyzacji jej zadłużenia przez powódkę nie zwalniało jej w żadnej mierze z zapłaty rat pożyczki, tym bardziej, iż powódka konsekwentnie odmawiała zmniejszenia rat. W ocenie Sądu, pozwana nie udowodniła swoich twierdzeń, jakoby w związku ze złożeniem wniosku o restrukturyzację zadłużenia była uprawniona do zaniechania dalszej spłaty pożyczki. Twierdzenia pozwanej nie znalazły potwierdzenia ani w zeznaniach świadka A. K. (2), która zaprzeczyła, aby informowała ją o możliwości zaniechania spłaty pożyczki w trakcie rozpatrywania wniosków o restrukturyzację, ani w treści umowy pożyczki, która nie przewidywała w takim wypadku karencji w jej spłacie. Należało również zauważyć, iż pozwana przyznała, iż nigdy nie otrzymała żadnej decyzji o restrukturyzacji zadłużenia, a pomimo tego nie potrafiła wyjaśnić, na jakiej podstawie od stycznia 2015 roku całkowicie zaprzestała spłaty pożyczki, tym bardziej że dochodziła obniżenia wysokości raty. Powódka przedstawiła przy tym stosowne pisma potwierdzające, że wszystkie wnioski pozwanej zostały rozpatrzone i to negatywnie. Pozwana nie wykazała również, aby przedstawiła powódce kandydata na poręczyciela, a tym bardziej, iż został on zaakceptowany przez powódkę. Przy czym, gdyby nawet doszło do poręczenia, to pozwana nie byłaby zwolniona z obowiązku zapłaty. Sąd uznał zatem twierdzenia pozwanej, która starała się wykazać, że nie dokonywała spłat pożyczki z przyczyn stojących po stronie powódki, za nieudolną linię obrony.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. Zgodnie z powołanym przepisem, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 9 sierpnia 2012 roku (sygn. akt V CZ 26/12, LEX nr 1231638), przepis art. 102 k.p.c. wyraża zasadę słuszności w orzekaniu o kosztach, stanowiąc wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Podstawę do jego zastosowania stanowią konkretne okoliczności danej sprawy, przekonujące o tym, że w rozpoznawanym przypadku obciążenie strony przegrywającej kosztami procesu na rzecz przeciwnika byłoby niesłuszne, czy wręcz niesprawiedliwe. Art. 102 k.p.c. znajduje zastosowanie „w wypadkach szczególnie uzasadnionych”, które nie zostały ustawowo zdefiniowane i są każdorazowo oceniane przez sąd orzekający na tle okoliczności konkretnej sprawy. Do okoliczności tych zalicza się m.in. sytuację majątkową i osobistą strony, powodującą, że obciążenie jej kosztami może pozostawać w kolizji z zasadami współżycia społecznego. Przy zastosowaniu art. 102 k.p.c. mogą być również brane pod uwagę okoliczności dotyczące charakteru sprawy (zob. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2012 roku, sygn. akt II CZ 95/12, LEX nr 1232771, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2012 roku, sygn. akt I UZ 86/12, LEX nr 1228427). W postanowieniu z dnia 26 września 2012 roku (sygn. akt II CZ 100/12, LEX nr 1232760) Sąd Najwyższy wskazał, iż ocena, czy w sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony należy do swobodnej decyzji sądu ze względu na konieczność zapewnienia poczucia sprawiedliwości oraz realizacji zasady słuszności.

W niniejszej sprawie Sąd uznał, iż zasadnym jest nieobciążanie pozwanej kosztami procesu, mając na uwadze, jej trudną sytuację majątkową i poważne problemy zdrowotne. Należało mieć na uwadze, iż pozwana utrzymuje się z niewielkiej emerytury, a znaczną część jej dochodów pochłaniają bieżące koszty utrzymania i wydatki na leki. Zdaniem Sądu, obciążenie pozwanej dodatkowo kosztami procesu przekraczającymi dwukrotnie jej miesięczne dochody, przy zasądzeniu całej dochodzonej z tytułu pożyczki należności, byłoby nadmierne i sprzeczne z zasadami słuszności.